

Sygn. akt IV CSK 195/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku P.S.
przy uczestnictwie M.S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) stwierdza, że uczestnicy we własnym zakresie ponoszą koszty związane z ich udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z „nieprawidłowego określenia składu majątku wspólnego podlegającego podziałowi, braku prawidłowego ustalenia udziału każdego z małżonków w wartości nakładu na majątek osobisty uczestniczki oraz nieprawidłowego określenia wysokości dopłaty”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Wniosek uczestniczki o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie spełniają powyższych wymagań. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestniczka nie określiła, które z przepisów i w jaki sposób miał naruszyć Sąd Okręgowy, natomiast w uzasadnieniu tego wniosku, w ramach wyводу, w którym uczestniczka przedstawiła oczekiwany przez nią

sposób rozstrzygnięcia sprawy, powołane przez nią zostały art. 33 pkt 2 k.r.o., art. 45 § 1 k.r.o. i art. 567 § 1 k.p.c.

Naruszenia art. 33 pkt 2 k.r.o. nie sposób przypisać Sądowi Okręgowemu, skoro ustalił on, że darowizny środków finansowych przekazane przez rodziców uczestniczki wyłącznie na jej rzecz powiększyły jej majątek osobisty. Tak też stanowi powołany wyżej przepis. Na art. 45 § 1 k.r.o. i art. 567 § 1 k.p.c. uczestniczka powołała się w kontekście stwierdzenia, że przy ustalaniu składu majątku wspólnego podlegającego podziałowi, Sąd nie powinien był uwzględnić roszczenia o zwrot nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków, a jedynie dokonać rozliczenia tego nakładu. Powołany art. 45 § 1 k.r.o. stanowi podstawę materialną roszczenia o zwrot nakładów i wydatków na majątki wspólny i osobiste małżonków. Roszczenie o zwrot do majątku wspólnego równowartości nakładów poczynionych na majątek osobisty jednego z małżonków, o ile powstało w warunkach określonych w tym przepisie, to powiększa majątek wspólny. Roszczenie takie o tyle może być rozliczone przez sąd w sprawie o podział majątku, o ile sąd ten ustali, że ono istnieje i w jakiej wysokości. Naruszenia powołanych wyżej przepisów, zwłaszcza oczywistego i rażącego, nie sposób zatem dostrzec w niniejszej sprawie.

Argumentacja uczestniczki przytoczona we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do wykazania, że Sąd Okręgowy miał wadliwie ocenić nakłady na majątek osobisty uczestniczki, gdyż nakłady poczynione z jej majątku osobistego (darowizny od rodziców w wysokości 294.000 zł) pominął, bądź potraktował tak, jakby miały charakter wymagających rozliczenia nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty. Tymczasem Sądy obu instancji wyraźnie stwierdziły, że rodzice uczestniczki czynili darowizny z zamiarem powiększenia tylko majątku osobistego córki. Całość nakładów na nieruchomość uczestniczki (dom i grunt), z uwzględnieniem zużycia technicznego Sąd Rejonowy ocenił na 218.194,21 zł i - wobec niewykazania, w jakiej części nakład ten powstał z majątku osobistego uczestniczki, a w jakiej z majątku wspólnego, w całości zaliczył go do majątku wspólnego. Sąd Okręgowy z tym stanowiskiem się nie zgodził o tyle, że za wykazane nakłady z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny uznał sfinansowanie prac wymienionych na s. 17/18 uzasadnienia, oszacowane na kwotę

24.557,25 zł. Gdy chodzi o pozostałe środki finansowe przekazane uczestniczące przez rodziców, to Sądy obu instancji uznały za niewykazane, w jakim zakresie i które konkretnie nakłady na nieruchomość zostały z nich sfinansowane, gdyż w jakimś zakresie nakłady te były też finansowane z dochodów wnioskodawcy, a w jakimś zakresie środki od rodziców zostały przeznaczone na wyposażenie domu i zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny (art. 45 § 1 zdanie trzecie k.r.o.). Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do tej argumentacji nie nawiązuje. Trzeba podkreślić, że w obowiązującym porządku prawnym Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, nie działa w charakterze sądu trzeciej instancji. Co więcej, będąc sądem kasacyjnym nie rozpoznaje sprawy, jako takiej, lecz rozpoznaje skargę kasacyjną, jako szczególny środek zaskarżenia. Zgodnie również z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw